

Prensa, prensa

Tinc encara al cap algunes imatges de pel·lícules en blanc i negre on un munt de reporters armats amb bolígrafs i blocs de prendre notes, i uns quants fotògrafs, s'obrien pas entre la gent buscant les declaracions d'algú tot cridant "prensa, prensa". Situats a la realitat dels nostres dies, la imatge d'aquells reporters de pel·lícula ha canviat bàsicament en un parell d'aspectes. El primer és que ja no són sempre homes sinó que hi ha moltes dones, per no dir que són majoria. El segon és que els blocs i els bolígrafs han desaparegut del tot, però el ritual continua sent bastant semblant. Ho podem veure en dos de cada tres telenotícies i aquests dies, a propòsit de l'afer del Jordi Pujol, s'ha vist dia sí, dia no, a totes les teles. Surt el Jordi Pujol de casa o baixa d'un cotxe i tot de cop se li apropa una munió de suposats periodistes amorrent-li els micròfons, molts cops sense ni tan sols fer-li cap pregunta. Com si esperessin que la pregunta la fes un col·lega o ell mateix digués qualsevol cosa que es poguessin endur a la redacció com si haguessin aconseguit una exclusiva.

Arribats a aquest punt, els és igual una frase completa, un renec o un esternut. I mentre van a la carrera, riuen, no sé per què. I riuen mentre pugnen per situar el micròfon, igual si parla el Jordi Pujol com riurien si parlés un premi Nobel o una víctima del que fos. Estiren la mà i ni tan sols escolten. Hi ha una majoria de joves entre aquests caçadors de declaracions, que semblen haver estat reclutats per una ETT. Em pregunto quina informació de fons deuen tenir sobre el personatge al qual es dirigeixen. En aquest cas, saben que va existir Banca Catalana? Reconeixerien el seu amic Macià Alavedra si en aquell moment passés per allà? Estarien preparats per fer-li una entrevista de només cinc preguntes amb un cert contingut si tinguessin l'ocasió d'asseure-s'hi a parlar? Em temo que n'hi haurien molts que no superarien cap d'aquestes tres proves, però, al capdavant, això a qui li importa? Segur que ni als seus mitjans ni a una gran part del públic. El que interessa no són els continguts ni les reflexions sinó els impactes, el rebombori. I d'això estan fets molts programes que es diuen informatius. Del material recollit per aquelles noietes i aquells noiets que s'obren pas amb el micròfon a la mà sense saber què dir. Com si la informació i el debat fos un joc. "Prensa, prensa".